

myndigelse. Ikke mindst var man fra de to Partiers Side uenig i det Princip, at Bankinspektøren skulde være en Art Overbankdirektør her i Landet og have en saadan Myndighed, at det i Virkeligheden blev ham, der kom til at dirigere Landets Pengevæsen. Saaledes laa det virkelige Forhold. Om disse tre Principper kunde der ikke skabes Enighed i Udvalget. Derfor maa jeg sige, at naar der ikke kom nogen Banklov, var det af principielle Grunde, ikke paa Grund af Detailspørgsmaal. Der var jo Villighed, og der er det den Dag i Dag, til at gennemføre en fornuftig Banklov. Men lige saa stor som denne Villighed er, lige saa fejlagtigt er det, naar Ministeren mener, at man med en saadan Banklov vilde kunne forhindre Tab i Banker. Det kan man langt fra, og man kan ikke en Gang forhindre Svindel i Banker. Paa et af Sommerens Møder — det var omkring den Tid, Andelsbankkatastrofen indtraadte, og saa vidt jeg ved, var det ved Mødet i Middelfart, hvor Erhvervsministeren talte — blev Sagen fremstillet paa den Maade, at nu skulde det prøves, om det var muligt at faa en Banklov gennemført, saaledes at Banksvindel i Fremtiden kunde undgaas. Jeg finder det uheldigt, at man søger at bibringe Befolkningen den Opfattelse, at Banksvindel skulde kunne undgaas ved Hjælp af en Banklov som den tilsigtede, for jeg vil paastaa, at dette Lovforslag ikke i den Retning er i nogen Henseende bedre end den Banklov, vi har. Der er ikke noget i Vejen for, at den Bankinspektør, vi har, akkurat lige saa let med de Midler, han i Dag har til sin Raadighed, vil kunne forhindre Banksvindel, som han vil kunne gøre det med de Midler, han efter Forslaget vil faa til sin Raadighed.

Nu indrømmer jeg, at der vil kunne faas visse Fordele, hvis man vedtager dette Forslag, men det maa ikke gerne være saaledes, at Befolkningen tror, at de opnaar disse Fordele uden Ofre, og det forekommer mig, som om det altid, naar man hører den højtærede Minister tale om dette Spørgsmaal, er lutter Fordele, der kommer ud af det, og ingen Ofre. Forslaget er jo saa udpræget et Indskyderforslag, det er beregnet paa saa vidt muligt at give større Sikkerhed for Indskyderne. Men nu kan man vende og dreje dette Spørgsmaal, som man vil, det lader sig ikke gøre at give større Sikkerhed for Indskyderne, uden at Erhvervslivet paa en eller anden Vis kommer til at betale denne Sikkerhed. Naar man til Eksempel vil give større Sikker-

hed ved, at Bankernes Likviditet skal være større, ved, at deres Kassebeholdning skal være større, kan dette kun opnaas — det tror jeg, jeg bliver enig med den højtærede Minister om — ved, at man enten indskrænker Kreditten eller forøger den cirkulerende Seddelmasse; andre Veje findes ikke. Hvis man vil skabe større Sikkerhed ved at begrænse Bankernes Adgang til Udlaan i Forhold til deres egen Kapital — der blev før peget paa Landsbanken, der har været for højt oppe, hvad ogsaa andre Banker har været —, kan man ikke komme udenom, at denne Foranstaltning under alle Omstændigheder vil medføre, at smaa Provinsbanker mister mange solide og store Kunder, som der overhovedet ingen Risiko er ved at have at gøre med. Jeg pegede i Fjor i Udvalget paa et bestemt Tilfælde, som jeg meget godt kan gengive ogsaa her. Det vilde med denne Bestemmelse i Loven være aldeles udelukket, at nogen Bank i Sønderjylland kunde finansiere Sønderjyllands Højspændingsværk, hvis Sikkerhed hviler paa samtlige Skatteydere Syd for Kongeaaen. Jeg tror, jeg bliver enig med hele det høje Ting og med den højtærede Minister om, at der overhovedet ingen Risiko er forbundet med et saadant Engagement, og det vilde, synes jeg, være en Uretfærdighed overfor de stedlige Banker, om de paa Grund af saadanne Bestemmelser skulde se sig nødsaget til at afgive saadanne Kunder til Storbankerne. Og paa denne Maade gaar det med alle de Foranstaltninger, der foreslaas i Forslaget. Hvis man vil opnaa større Sikkerhed for Indskyderne, maa Erhvervslivet paa andre Omraader betale denne Sikkerhed. Det kan heller ikke nægtes, at et Forslag af en Beskaffenhed som det Forslag, der her foreligger, i Virkeligheden betyder en Monopolisering, en Begunstigelse af de finansielt stærke her i Landet paa Bekostning af de finansielt svage, for det, som Forslaget bygger paa mere end den nugældende Banklov, er dette, at der altid i Bankerne skal foreligge absolut Sikkerhed. Det, som til Dato haade i Danmark og i mange andre Lande har ligget til Grund for Bankpolitikken, er det personlige Skøn over Manden, man havde at gøre med. Havde man en yngre Mand for sig, som man ansaa for dygtig, saa kunde denne Mand opnaa Midler til at drive Forretning med. Efter dette Forslag vil Muligheden derfor indskrænkes, og de finansielt stærke vil, som jeg siger, opnaa en Vinding paa de finansielt svages Bekostning, det kommer man ikke udenom. Spørgs-